

AYNARÖZ

BÖLÜM 7

HADİSELER VE ANLATIŞLAR

Peder Paisios, hayatının son yirmi yılında, «insanların programına girmişti» ve her gün birçok insanı kabul ediyordu. Bütün bu ziyaretçilerin, bugün, Rahibin ölümünden sonra, söyleyecek bazı şeyleri vardır. Biri, kendisiyle nasıl irtibat kurduğunu anlatır, bir diğeri, kendisine tam olarak söylenen sözleri hatırlar, bir başkası da, özel bir heyecan ve özlemle onun hareketlerini, yüz ifadesini ve genel olarak onun bütün görünüşünü anlatıyor. Tabii, Rahibi tanımış olanların tümü de, bu tanıma olayını kendilerine büyük bir nimet olarak addederler.

Peder Paisios Allah adamıydı. Manen binlerce kişiye, din adamlarına, keşişlere ve halka yardım etmiştir. Peder Paisios'u tanımış olan binlerce insanın izlenimlerini ve duygularını kaleme almak imkânsızdır. Aynen, denizdeki kum taneciklerini saymanın imkânsız olduğu gibi.

Allah'ın varlığı

Bir zamanlar, bir üniversite hocası Rahip Paisios'u ziyaret etti ve ona dedi:

— Rahibim, Allah olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Biliyorsun ya, ben Batıda yaşayan kültürlü bir insanım. Bütün bu söyleyip yaptıkların mantıkla açıklanabilirler. Tabii bir çeşit güç olabilir. Ancak İsa Mesih ve dinsel sırlar hakkında söylediklerini kabul etmiyorum.

Rahip onu dinledi ve anî bir biçimde kendisine dedi:

— Sen bir kertenkeleden de daha ahmaksın.

O, Rahibin bu sözlerinden rahatsız oldu ve tepki gösterdi. Rahip ısrar ediyordu:

— Sana gerçeği söylüyorum. Sen bir kertenkeleden de daha ahmaksın ve bunu da sana ispat edeceğim.

Orada yakınında Rahibin bir kertenkelesi vardı ve onu yanına çağırdı. Hayvancık yanına koştu ve ona Allah'ın var olup olmadığını sordu. Kertenkele, iki ayağı üzerine dikildi ve başını aşağıya eğdi. Bu hareketiyle, Rahibin sorusuna olumlu cevap veriyordu. Profesör şaşırıp ve ağlamağa başladı. Rahip de ona dedi:

— Gördün mü, nasıl bir kertenkeleden daha ahmak olduğunu?

Kertenkele Allah olduğunu biliyor da sen aklınla Allah olduğunu anlamadın. Profesör, Rahibin hücrelerinden sarsılmış bir durumda kaçtı.

Rahip ve yılanlar

Yaygın olan bir söylentiye göre, Peder Paisios'un hücrelerinde yılan varmış ve onlar onun her sözünü dinliyorlarmış. Günün birinde, tanıdık bir keşiş, yılanların nerede olduklarını kendisine sordu. O da cevap olarak: «İşte şurada, yüreğimin içinde. Sen günah çıkararak bir papaz olduğun zaman gel, sana onları göstereceğim».

Aynı keşiş, başka bir zamanda, büyük bir yılanı tutup onu dışarı çıkardığını ve ona şöyle dediğine şahitlik ediyor: «Şimdi yabancı insanlar var aramızda. Sen de gelip bizi rahatsız etmen doğru olmaz».

Engerek yılanına su verdi

Rahip dedi: «Yabani hayvanlara karşı bir sevgin varsa onu anlıyorlar ve hiç korkmadan sana yaklaşırlar. Ancak, bunun, yılanlarda olmayacağını düşünüyordum. Daha sonraları, bu olayın yılanlarla da olduğunu tespit ettim. Bir gün, bir engerek yılanı yanıma gelip ısıklık çalarak dilini de çıkarmıştı. Aşırı sıcaktan çok ısınmış ve biraz su içmek istiyordu. Bir teneke içerisine su koydum ve o da ondan içti. Engerek yılanı, diğer yılanlarla karşılaştırılacak olursa, koyunla keçi örneğinde olduğu gibidir».

Rahip, «rüzgâr kanatları üzerinde»

1982 yılında, Peder Paisios'a, uzun saçlı, kirli elbiseli, hayatından ve çevresinden umudunu kesmiş, birçok zor şeylerle iç içe karışmış, endişelerle dolu bir çağdaş genç gitmişti. Bütün görünüş ve davranışı, onun endişe ve dağınıklığını gösteriyordu. Rahiple oldukça sohbet etti ve sonra da gitti. Üç ay sonra tekrar Aynaroz'a gitti ve Peder Paisios'un tanıdığı bir keşişe şunları söyledi: «Atina'da bazı başarısızlıklarım vardı ve melankoli ile depresyona girdim. İçime intihar saplantısı girdi, çünkü, hayatta beni sevenin ve sevginin de olmadığına inanıyordum. Hayatın anlamı olmadığına inandığımdan dolayı hayatıma son vermek için kendimi öldürmeğe karar vermiştim. Atina'dan çıktım ve bu korkunç olayın gerçekleşeceği yere doğru ilerlemeğe devam ediyordum. Bir an, ruhumun içindeki büyük bir sarsıntı ile hızlı koşmaya başladım. Ansızın durdum ve karşımda Peder Paisios'u gördüm. Bana dedi ki: "Dur , bu işi yapma". Ben bu zatın görünümünü görünce, içimden dedim, bu insan beni gerçekten seviyor».

Keşiş, bu olayı gençten duyunca, Peder Paisios'a, bunun gerçek olup olmadığını sordu. Rahip ona dedi: «Bilmiyorum. Bildiğim şey, çok defa, hücrede ibadet yaptığım anlarda, Kutsal Ruh beni alıp hastanelere, acı çeken insanların evlerine, tehlike geçiren insanlara ve intihar isteyenler

vb. yerlere beni götürüyor. Tabî ki ben hiçbir şey yapmıyorum. Sadece dua edip mum yakıyorum».

İmansızlığın sarsılması

Canlı-hareketli bir genç Rahibe diyordu:

— Allah yoktur. İnanmıyorum.

— O zaman yanıma gel, dedi Rahip kendisine iyilikle. Şu anda bağiran ağustos böceğinin Allah hakkında konuştuğunu bilmiyor musun? Şuradaki kediciğin kürkünün nasıl olduğunu görmüyor musun? Kraliçe Frideriki'nin bile böyle kürkü yok.

Genç, Rahibin bu sözlerinden dolayı duygulandı ve imansızlığı yumuşadı.

Fakirdi

Bir keşiş, Rahibin fakirliği hakkında dedi ki: «Son derece fakirdi. Hiçbir şeyi yoktu. Birçok insan ona gizlice para bırakıyorlardı. O, paraları bulduğunda, onları nasıl vereceğini düşünüyordu. Bazen de, insanlara dağıttığı kitap ve dergilerin içine koyuyordu. Bir zaman, ihtiyacı olan yiyecekleri almak için beş yüz drahmisi (1,47 €) bile yoktu».

Meryem ananın ziyareti

Tanıdık keşiş anlatıyor: «1977 yılında Rahibin hücreğine gittim ve orada bayağı gün kaldım. Kutsal Haç yortusuna da rastladım. Arife gününde, Rahip, gece ayini yapacağımızı söyledi. Öğleden sonra saat dörtten itibaren, düğümlü ip tespahi ile akşam ayinine dua ile başladık. Saat altıda beni çağırdı ve birer çay içtik. Sonra yine herkes kendi hücrelerinde düğümlü ip tespahiyle ibadetine başladı. Saat on ikide gece yarısı ayini ve kudas ayinini okuyacaktık. Gece, ibadet yaptığım sıralarda, Rahibin iç çekerek, ki o da ibadet yapıyordu, aşağı yukarı gidip geldiğini duyuyordum. Her iki saatte bir duvara vuruyordu. Gece yarısında, ayinleri okumak için küçük kiliseye girdik. Rahip, kudas ayini ibadetinde, "Süper Azize Meryem ana, bizi kurtar" kısmını acılı bir şekilde söylüyordu. Tam, "Meryem ana, Tanrı annesi" demeğe gittiğimde, küçük kilisenin içinde her şey değişti. Tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım. Her şey aydınlandı ve sanki içeriye ince bir rüzgâr girmiş gibi hissediyordun. Meryem ananın kandili kendi kendine kıpırdamağa başladı. Tebloda beş tane kandil vardı, ancak sadece o kıpırdıyordu. Rahibin tarafına döndüm ve bana susmam için işaret etti. Rahip aşağı büküldü ve ben de mumu tutuyordum. Işık göz kamaştırıcıydı. Sanki sabah olmuştu. Takriben yarım saat için ayini durdurduk. Sonra ben kendim okumağa başladım, çünkü Rahibim bana bir şey demiyordu. Az zaman sonra kandil durdu ve yeniden

karanlık çöktü. Sabah, ne olduğu hakkında, Rahibin bana açıklama yapmasını istedim ve o da bana dedi: “Biliyor musun, burada Aynaroz’da Meryem ana her manastır ve hücreden geçiyor. Buradan da geçti, iki dengesizi gördü ve kandilini kıpırdattı, geçtiğini haber vermek için”. Rahip, gülererek bana bunları söyledi».

Tarikatçılarla karşı karşıya gelme

Rahip anlatıyordu: «Bir zamanlar, iki Katolik bana geldi. Biri ihtiyar ve kültürlüydü de. Belki de Vatikan’ın sekreteri veya gazeteci olabilirdi. Tam olarak bilmiyorum, büyük ilgi göstermek istemedim. Onlardan biri bana diyor ki: “Gel şöyle bir Pater imon(dua) beraberce söyleyelim”. Bunu beraber söyleyebilmemiz için, dogmada anlaşmamız gerek. Ancak, bizim ve sizin aranızda büyük uçurum mevcut. Sonra da bana diyor: “Sadece Ortodokslar mı Allah’ın yanındalar ve sadece onlar mı kurtulacaklar? Allah bütün insanlarla beraberdir”. Evet, dedim kendisine, sen bana Allah’ın yanında kaç kişinin de olduğunu söyleyebilir misin? Aramızda farklar var. Tabii bir Baba’nın(Allah’ın) çocuklarıyız, ancak bazıları evde kalıyor ve bazıları da dışarıda geziyorlar».

Tarikatçılara iyi endişeler sokalım

Rahip dedi: «Ortodoks olmayan diğer Hıristiyanlar için şeytanla beraber cehenneme gideceklerini söyleyemeyiz. Böyle sözler söylemeğe hakkımız yok. Ancak, kendilerine iyi endişe sokma mecburiyetimiz vardır. İster Katolik, ister Protestan ve isterse de başka ne olursa olsun, yanılığında olduğunu söylemek lâzım, böylece ona iyi bir endişe sokmuş oluruz. Sözüm ona, sevgiden dolayı, onların da haklı olduğunu söylemekle onları rahatlatmak gerekmez, çünkü o zaman, onlara endişe düşüncesi sokmuş olmayız. Dikkat etmemiz gerek, çünkü Allah bizden müdafaname isteyecektir».